

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יז.

עין משפט
נר מצוה

א מיי פין מהל
מרות הל' ו [ת]:
ב מיי שש הל' ו ע"ש
כ"מ:

גליון הש"ס

נב' אפר בר בר אשי
עין מדרש דף ד' ע"א:

הגהות התוספות

1. י"ל ומוקפין ליה לקמן
כרבי דלא חיל י"ו. 2. י"ל
למימתי. 3. י"ל ולא. 4. י"ל
היחל מ"ה. 5. י"ל ד"ע לא
פלוגי. 6. י"ל דש"עטא הוא
כיון דמי כו'. 7. מיחל הוא
נמחק וז"ל כשנמח שבוג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזר שביעי
שלו. טעול ב' עולה לו
למנוי. דהואיל ואינו נזר
קרבן ממחיל למנוח מנו
זיוס. ונזיר טהור
שנמא אין שביעי שלו
עולה לו למנוי. דלון לו
טהרה עד יום שמיני שמיח
בית הקבורות. דודא שנתמח
עברה שלל נתמידי
כשנמח, כגון שנתמח לבית
הקבורות שמיח מיה ומגדל
ופרע עליו את מעוזהו גג
האלה וטמא כזכר בית
הקבורות וטמא לו אל ולא
י"ל. ומיח לא שיה כדי
השמיחה (שבועות טו).
בני שהייה למלקות.
קרבן לא שייך הכא כלל,
שכן כרת שניר שנמח
וקרבן נזיר טמא ללא אשון
שמיחה חתי אלל למחיל
עליו מירוח טהרה ששאל
מחוסרי כפרה. ובענין זה
מפורש (ש"ה) זו נמס' מיר
(ש"ה).

פ"י הרא"ש

ע"י שיקבל. וכו' דמיידי
בשקבל עליו אי"כ ליתני
וזה צריך לחזור ולזיור
הוא אין צריך מחיל כ"ע
לא פליגי דחילא ואינו
צריך לקבל עליו שנית וזב
לוקח על התגלחת ועל
היון: כי פליגי למלקי.
פ"י על הטומאה: ר' יוחנן
סבר כיון דחילא. ללקות
על היון ועל התגלחת לקי
נמי על הטומאה כי היכי
דאינו בביא קרבן טומאה:
הוא דאיתביה ר"י לר"ל
לעיל תלמודא הוא דמותר
לפי מה דהוה ס"ד דפליגי
ובהנה רבות בתלמוד: א"ל
על תגלחתו זה וזה שוין.
פ"י לגלח אי"ל ללקות על
התגלחת והי"ה על היון:
אבל לענין מלקות. פ"י על
הטומאה. בתקנתא מיידי
בלקולא ר"י מיידי. פ"י
לחירות לט תקנתו מתי
יתחיל ימי נזירותו. אבל לא
מיידי בלקולא להשמיטנו
היון אם יעשה עבירה
שיטמא למיחם אי שיה
יון ויגלח: ה"ו סופא את
הארבעים תיבתא. והבא
ליבא לשניו ביוצא ונכנס
דמשמע טמא דומיא
דגלח ושתה יין דמיידי
אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד) [בשבתות] למי שנמח באונס בערה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנוור למה לי שהייה ביום דבדמי

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביוצא מן הטומאה והוא ושנה ועבל וקבל עליו מירות פסע אחרת ושזב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל היא ברייתא דא"ע"ג דלא הדר ואמר הריני נזיר אלא אמר יחול עלי מירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקוטרם אי נמי י"ל דקמ"ל ברייתא (דמיידי) [דמנד]

כשיטור מוטל עליו לקבל מירות מיד ועובר צבל תאחר אם אינו נזיר מיד: **א"י** בין נזיר טמא. שנתר בעודו טמא לנזיר טהור שנתמח אלא נזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהוא ג' ושנה צו' ועבל יום ז' [ב] למנין מירות טהרה לפי שאין צריך להציא קרבן צח' על טומאתו ומיד כשהוא ושנה ועבל ראו' לחול עליו מירות לאחור ונהי דבעי הערב שמש ואין יחול עליו מירות יש לומר טעול יום קלישא טומאתיה ולא מעכב מלחול מירות עליו: **וְנִזְיָר** טהור שנמח **א"י** שביעי עולה לו מן המנין. למנין מירות טהרה וצריך להציא טומאת העוף ועולת העוף ואשם שמיני וכתב (במדבר י) וקדש ראשו זיוס הוא דבאחו יום ומחיל למנוח מירות טהרה מוקמינן ליה [ב] דלא חיל עליה מירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא חילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר קביל עליה מירות וא"ת [ולשנין] דהדר וקביל דשני לעיל ביוצא ונכנס ויש לומר דא"כ לא לאיתויי וזו צעק למהדר ולגדור וזה לא צעי למהדר ולגדור כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא ד' צין זה לוח והי"ה דמני למיפוך לר' שמעון צ"ל [ליתנין] זה שומה צין ומיטמא לנא: לקי וזה לקי [ה] דכריש הקוטרם ונראה לומר דלא קשה דמני' לשנוי בדקלולא לא מיידי האי דינא' אלא דין דנטמח ביוצא ונכנס יוחנן לא קשה דליתנין מן מציא קרבן עומאתו וזה אין מציא קרבן דהיינו

הך דקמי' אין ז' עולה לו מן המנין משום איתויי קרבן: **הגה"ה** מיהר' דב"ע דחיי"ה. ולכשיטהר אין צריך לחזור לזיור ציור דחיל עליו ומירות ראשון ויחא השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור וקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ו[א] (נמי אם שומה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשמה ואתגלחתו וכן פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד ול הטמא ר' טומאה ר' יוחנן סבר כיון דחילא מירות [לשאר] מילי אשמיית יין ואתגלחת [חילא] נמי אטומאה אם התרו צו לנאח ולא ינא דרחמנא לא מעטיה אלל מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר א"ע"ג דחילא לשאר מילי

ליין ואתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן טומאה הוא דרא מירית הא מירי' לקי.** אטומאה לאחור אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר ז' לענין ליתור עצמו ולעשות מירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני צמתי' ואינו לוקה: **ב' משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני' מציא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **לא הא אתגלחת זה וזה שוין.** י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיידי לכך נראה לי הא לתגלחת פירוש למנוח תגלחת לענין שביעי לטהרתו א"ע"ג דלקמן צעיא היא ואיפשטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח שביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנוי הכי [דכלא"ה] איתות צו שמועון בן לקיש צסוף: **בתקנתא** קמיידי. מתי יתחיל מנין לזיורו והוא: טמא שבוג בקלולא לא קמיידי שמקלקל עצמו צמויד דהיינו קלקול גופיה [ה] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. היינו צמר והוא צב"ה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמח למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביוצא ונכנס ושנה ועבל דשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלותו ושתה יין ונטמח לך איתות צבל בששן ראשון הוה משוי להו כולה ו' שמעון צ"ל גילות מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חיל טמא וטמא לך איתות צבל בששן ראשון הוה משוי להו כולה ו' שמעון צ"ל גילות ושתה יין לטומאה לכך הוה שייך לשנוי לעיל ביוצא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה צ"צ דשבעות (דף פ.) גבי מקדש [או לא]: **א"י** דאמרי ליה לא תנוור. והוא עומד בצית הקצרות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא צעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתנין ציה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתנין ציה שלא ידור צו צמויד והוא עובר לקי כמו היכא דהוה טהור ומתנין ציה שלא יטמא ולא האי כלאו שאין צו מעשה המ שמקבל מירות [ה] דלאו שיש צו מעשה הוא צמה שאינו יוצא משם כשנזיר צמויד: אלא

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ש"ל הזה בשלישי ובשביעי וטבל והדר אמר הריני נזיר [והדר נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי מדר'] אליעזר דאמר לא צו זיוס כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו אסור לגלח וכו' שאין מירות חלה עליו: **טמא שנו.** כגון שהיה עומד בצית הקצרות וזר: **שביעי**

שלו עולה לו למנין. דכיון דטבל והוי טהור מתחיל למנות מצו זיוס לפי שאינו מציא קרבן: **וטויר טהור שנמח אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** א"ע"פ שטבל והוא טהור עד יום שמיני שמציא צו קרבנותיו כדאמרין צ"ג ג' מינין [לקמן דף מד]: קדר תגלחת כ"ל היה מזה בשלישי ובשביעי ומגלח שביעי ומציא קרבנותיו צח': **מיחל דכולי עומא לא פליגי.** דכיון דמשכחת טהרה חילא ממילא: **אלא כי פליגי למילקי ר"י סבר כיון דחילא לקי ור"ל סבר לא לקי וחילא איתביה ר' יוחנן לר"ל מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אין עולין לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מירית הא מילקי לקי עליה בדין הוא דליתני אינו לוקה אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא יצא ונכנס עולה לו מן המנין ומביא קרבן טומאה תנא רישא אינו מביא קרבן טומאה ת"ש אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנמח אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנמח אין שביעי שלו עולה לו מן המנין הא למלקות זה וזה שוין א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין אבל לענין מלקות מאי זה לוקה וזה אינו לוקה ליתנייה בתקנתיה קא מיידי בקלקוליה לא קא מיידי רישא שמועון מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולשתות יין ואם גילח ושתה יין ונטמח למתים הרי זה סופג את הארבעים תיבתא [ב] ע"פ רבא (ה) נזיר והוא בבית הקברות מהו בעי שהייה למלקות או לא היכי דמי אילימא דאמרי ליה לא תינוור למה לי שהייה נזיר (ה) מאי טעמא לא בעי שהייה דקא מתרי ביה ה"ג קא מתרי ביה אלא**

אסור לגלח לוקה ותיבתא דר"ל. וציוצא ונכנס: לא מני לתוך ליה כדלעיל דהא אוקימנא דמודי ר"ל דחילא וקאי ליה באיסורא אבל מילקי לא לקי ואינו הכא יומשמע דכיון שאסור לוקה א"ע"ג דלא הדר ואמר: **צעי רבא.** הואיל ואמר ר' יוחנן דלוקה תוך צמתייתן כותמיה: **צעי שהייה למלקות.** דלא ליקי עד דלישהי ציה תני שיעור השתחואה ו[כדמפרכ] נכנס' שבעות ידיעות אטומאה (דף פ.) וזו. טהור פכנס בצית הקצרות מ"ט לא צעי שהייה דקא מתרו ציה אל תכנס לבית הקצרות הכא נמי מתרו ציה לא תינוור ושהייה למה לי:

ליין ואתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן טומאה הוא דרא מירית הא מירי' לקי.** אטומאה לאחור אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר ז' לענין ליתור עצמו ולעשות מירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני צמתי' ואינו לוקה: **ב' משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני' מציא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **לא הא אתגלחת זה וזה שוין.** י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיידי לכך נראה לי הא לתגלחת פירוש למנוח תגלחת לענין שביעי לטהרתו א"ע"ג דלקמן צעיא היא ואיפשטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח שביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנוי הכי [דכלא"ה] איתות צו שמועון בן לקיש צסוף: **בתקנתא** קמיידי. מתי יתחיל מנין לזיורו והוא: טמא שבוג בקלולא לא קמיידי שמקלקל עצמו צמויד דהיינו קלקול גופיה [ה] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. היינו צמר והוא צב"ה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמח למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביוצא ונכנס ושנה ועבל דשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלותו ושתה יין ונטמח לך איתות צבל בששן ראשון הוה משוי להו כולה ו' שמעון צ"ל גילות מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חיל טמא וטמא לך איתות צבל בששן ראשון הוה משוי להו כולה ו' שמעון צ"ל גילות ושתה יין לטומאה לכך הוה שייך לשנוי לעיל ביוצא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה צ"צ דשבעות (דף פ.) גבי מקדש [או לא]: **א"י** דאמרי ליה לא תנוור. והוא עומד בצית הקצרות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא צעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתנין ציה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתנין ציה שלא ידור צו צמויד והוא עובר לקי כמו היכא דהוה טהור ומתנין ציה שלא יטמא ולא האי כלאו שאין צו מעשה המ שמקבל מירות [ה] דלאו שיש צו מעשה הוא צמה שאינו יוצא משם כשנזיר צמויד: אלא

(א) [לקמן י"א.] (ב) [מדרש
א. 7.] (ג) שבעות ח. ע"ש
ובתוס' שם ד"ה לר"ן,
(ד) צ"ל: ונכנס,

נוסחת הריב"ן

א[ה] הריני נזיר ונכנס: [ב] צ"ל כיון
מכוח כחן גליון ואמר לן
רבי: [ג] מגלח תגלחת טומאה
דנזיר טהור שנמח מגלח צו'
כו: [ד] מילה כדמפרכינן:
ה' תמן: [ו] כדי שיעור
השתחואה מיידיעו לסיפא
דקרא כדמפרכי כו':

הגהות הב"ח

(א) גב' צעי רבא. נזר
והוא צצית הקצרות:
(ב) שם נזיר טהור מ"ט
לא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א[ה] רש"י ד"ה בתקנתיה
קמיידי וכו' ואמר לן רבי
דהכי נמי מני למיתני אלא
טמא שמוי. ר"ע עין א"ת
דזה דוקא לפי קמא ב"מ
ד"ה לא הא וכו' ור"ק:
[ב] דר"ה אין צין מיר טמא
וכי כשהוא ג' ופני צו'
ועל יום ז' עולה כ"ל:
[ג] ד"ה מיר טהור שנמח
וכי דבאחו יום ומחיל
למנוח מירות טהרה
מוקמינן ליה לקמן כ"ל:
[ד] בא"ד כיון דהאי טמא
נחית לפרושי הכא מאי
לוקה כ"ל: [ה] בא"ד כי
שמה יין ונטמח דלא לקי
וחי לקי כדפי' הקוטרם.
מנוח דכפי' הקוטרם
נמחק וי"צ דכריש לקמן
כ"ל ועי' א"ת מ"ח:
[ו] ד"ה אשמה מוחל דכ"ע
דחיל וכו' והי"ה נמי
דמורה ריש צ"ל דלקי
כ"ל: [ז] ד"ה קרבן
טומאה הוא דלא מירי הא
מלקי לקי אטומאה לאחור
אפילו תוך שבעה שמבקש
לטהר עצמו כ"ל: [ח] ד"ה
בתקנתא קמיידי וכו'
דהיינו קלקול גופיה
דבאסור ליה וכו' א"ל
א"ת: [ט] ד"ה אילמא
דאמרי ליה לא תנוור וכו'
דלאו שיש צו מעשה הוא.
כ"ע ככרה האת רחוקה
קת דחך יחשב זה מעשה
ועי' תוס' דשבעות דף פ'
ע"פ ד"ה או וכו' דשבעות
כיון דלאו קונין למיד
לוקה על לאו ששכ"ב ע"י
דלאסור מלקות אמר אבל
לענת הכר המניד קפ"ל על
לאו ששכ"ב ע"י מעשה
לוקה אף היכא דלון צו
מעשה יע"ש צמתי' מ"ל
שכרית ה"ל צו אי"כ א"ל
סוגין ומתקן ראה והוכנה
בגוה לדבדו ודוק
הע"ב:

פ"י הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא
ונכנס שיוצא מן הטומאה
ע"י נזירות וטבילה וקבל
עליו נזירות ונכנס ומק"ל
א"ע"ג דלא קבל עליו קבלה
מגורה אלא אמר הריני
נזיר (בבבירות) [הויר נזיר]:
אלא טמא שנזר ז' עולה
לזמן המנין לפי שאינו צריך
עז אחת הובא קרבנותיו דכתיב
וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד
לא חילא אמאי עולה לו מן המנין
הא אין עליו נזירות כלל